

Arrest

nr. 267 338 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2021 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : T. (..)

voornaam : R. (..)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Ain Zohra

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
 - ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
- drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 17.10.2019 en op 17.03.2020, werden geweigerd op 29.01 2020 en op 30.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep. Een derde aanvraag, ingediend op 01.09.2020 werd op 08.01.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 03.05.2021 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene bekam in juli 2018 een visum type C vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij verklaarde en toonde aan bij haar visumaanvraag in Marokko werkzaam te zijn in de cosmetica sector en voor kort periode op familiebezoek te gaan in Nederland. Niet de referentiepersoon van haar aanvragen gezinshereniging, maar wél ene M. G. (..) uit Rotterdam was betrokkene's garant/gastheer bij de visumaanvraag. Vervolgens reisde betrokkene met dit visum met een enkel ticket (zonder retour) naar België. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.01 2020 dat haar op 31.01.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen en gezonde persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzus en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Het feit dat betrokkene zwanger zou zijn van een niet nader genoemde persoon kan een inreisverbod niet in de weg staan

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar. meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/11 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet juncto artikel 13 EVRM, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de schending van de materiele motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 29.09.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend.

In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei

2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en luid als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu is de bestreden beslissing van 29/09/2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 29/09/2021:

- Dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten;
- Dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN) de enige optie is daar er geen andere redenen voorhanden zouden zijn om een kortere termijn op te leggen;
- Dat verzoekster misbruik zou maken van de verblijfsprocedure om via een “andere weg” een verblijfsvoordeel te bekomen, dewelke in strijd zou zijn met de finaliteit van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980;

In casu werd verzoekster een inreisverbod opgelegd van 3 jaren (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN).

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN), werd opgelegd aan verzoekster.

Verwerende partij dienst in zijn beslissingen een in concreto-beoordeling te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in het administratief dossier van verzoeker om tot de bestreden beslissing te komen.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoekster in het verleden tot driemaal toe een bijlage 20 met BGV heeft ontvangen en tegen deze weigeringen geen beroep instelde.

Verzoekster begrijpt niet, waarom het al dan niet in beroep gaan tegen een weigeringsbeslissing thans haar wordt opgeworpen. Immers, in de eerste aanvragen werden argumenten aangehaald die ten gronde steek zouden houden en waarvoor verzoekster nieuwe documenten trachtte bij te brengen.

Verzoekster besloot alsdan geen beroep in te stellen en de gevraagde akten te verzamelen om alsnog een aanvraag in te kunnen dienen en zo eventueel ontbrekende stukken bij te brengen om zijn dossier te vervolledigen.

Echter motiveert verwerende partij – ten onrechte – dat verzoekster de verblijfsprocedure zou misbruiken en het zou afwenden voor “andere finaliteiten”, die door verwerende partij niet wordt gepreciseerd.

Wanneer dan verzoekster tracht te voldoen aan deze documenten, en zij hiervoor de nodige documenten tracht te verzamelen, gaat verzoekster dan aanhalen dat verzoekster de verblijfsprocedure zou misbruiken.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelf spreken in casu zelfs van een situatie van machtsafwending. Verwerende partij speelt als het ware “ping pong” met vreemdelingen, in casu met verzoekster, wanneer zij de vreemdeling doen geloven dat zij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te komen zeggen dat de documenten niet meer worden aanvaard, omdat verwerende partij er nu anders over denkt.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom direct gekozen werd voor de MAXIMUMtermijn van drie jaren, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende noch proportioneel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de MAXIMUMtermijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de argumenten in huidig verzoekschrift inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, juncto het vertrouwensbeginsel juncto de afwending van macht door verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaren, en zelfs al leest de men de door verwerende partij gegeven uitleg, is deze niet juist en zelfs foutief. Door het opleggen van een inreisverbod, die niet alleen in België gevolgen zal hebben, maar in het hele Schengengebied, hoopt verwerende partij de facto alle verblijfsprocedures van verzoekster te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden. Verzoekster is tevens gehuwd met een Nederlandse onderdaan en waarvan het huwelijk geregistreerd is in de Nederlandse registers (stukken 3 en 4). Bijkomend is verzoekster hoogzwanger van hun eerste gemeenschappelijk kind. Dit kind zal de Nederlandse nationaliteit dragen, daar het een kind is uit het huwelijk (stuk 5).

Zo zal verzoekster geen enkele aanvraag met haar Nederlandse echtgenoot, haar toekomstig Nederlands kind, haar Nederlandse schoonzus of Marokkaanse broer kunnen indienen waarmee zij alsnog een procedure kan opstarten, maar dan nog zal zij een weigeringsbeslissing van verwerende partij ontvangen, waarin te lezen valt dat het inreisverbod nog niet opgeheven is of dat verzoekster hiertoe geen aanvraag heeft ingediend en dat de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod vanuit het land van herkomst (lees: Marokko) dient te gebeuren.

De facto wend verwerende partij zijn macht af om verzoekster voor blok te zetten.

Ofwel vernietigd de Raad het inreisverbod, Ofwel dient verzoekster het grondgebied fysiek te verlaten en pas 3 jaar later terug aankomen, Ofwel dient zij de opheffing/opschorting van het inreisverbod te vragen vanuit zijn land van herkomst.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de MAXIMUMtermijn van 3 jaar zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer met wie zij samenwoont en van wie hij financieel totaal afhankelijk is, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien is verzoekster de echtgenote van een Nederlandse echtgenoot en binnenkort de moeder van een Nederlands minderjarig kind.

Verzoekster toont minstens aan dat zij volledig financieel afhankelijk van de EU burger.

Immers, verzoekster is de Marokkaanse schoonzus van een EU burger (lees: Nederlandse schoonzus).

Immers, verzoekster was in Marokko financieel afhankelijk haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer en maakt zo deel uit van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie is verzoekster volledig financieel afhankelijk van de EU burger. Verzoekster vormt ook een gezinscel in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse echtgenoot.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod voor de MAXIMALE TERMIJN oplegt zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, minstens is de opgelegde termijn disproportioneel is.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel, onredelijk en zelfs een afwijking van de macht van verwerende partij.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op een niet afdoende wijze ernstig overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoekster zijn om de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) te nemen. Verzoekster is gehuwd met een Nederlandse onderdaan, waarvan het huwelijk geregistreerd is in e Nederlandse register (stukken 3 en 4). Bijkomend is verzoekster hoogzwanger van haar eerste minderjarig kind dat de Nederlandse nationaliteit zal dragen daar het een kind is uit een huwelijk (stuk 5).

Er zou een risico bestaan om onder te duiken en vluchtgevaar in hoofde van verzoekster; Dit argument kan moeilijk gehandhaafd worden door verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt juist het tegenovergestelde. Verzoekster wenst haar verblijfsdocumenten te regulariseren. Iemand die de intentie heeft onder te duiken of te ontvluchten, zou er niet eens aan denken om een verblijfsprocedure op te starten. Immers bij de opstart van een verblijfsprocedure, dient verzoekster aangetroffen te worden in haar woonst te België. Het is juist de houding van verwerende partij die in casu de indruk wil doen uitschijnen dat verzoekster zal ontvluchten en zou onderduiken, quod non in casu. Dit argument is niet ernstig en faalt naar recht in het licht dan de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Bijkomend motiveert verwerende partij – ten onrechte – dat verzoekster de verblijfsprocedure zou misbruiken en het zou afwenden voor “andere finaliteiten”, die door verwerende partij niet wordt gepreciseerd.

Het is echter juist het omgekeerde dat waar is. Het juist verwerende partij die de verblijfsprocedures te pas en te onpas misbruikt om nu eens wel dan eens documenten te aanvaarden dan weer. Het kan niet aangenomen worden van een zorgvuldige overheid, die een verblijfsprocedure heeft toegelaten, en dan de aanvragen af te wijzen, zonder ernstige en deugdelijke motivering.

Wanneer dan verzoekster tracht te voldoen aan deze documenten, en zij hiervoor de nodige documenten tracht te verzamelen, gaat verzoekster dan aanhalen dat verzoekster de verblijfsprocedure zou misbruiken.

Het vertrouwensbeginsel staat eraan in de weg dat deze houding van verwerende partij als een gangbare praktijk kan worden. Eveneens staat het zorgvuldigheidbeginsel hieraan in de weg. Verzoekster mocht erop vertrouwen, dat hij op basis van de dezelfde documenten een aanvraag mocht starten.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelf spreken in casu zelfs van een situatie van machtsafwending. Verwerende partij speelt als het ware "ping pong" met vreemdelingen, in casu met verzoekster, wanneer zij de vreemdeling doen geloven dat hij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te komen zeggen dat de documenten niet meer worden aanvaard, omdat verwerende partij er nu anders over denkt.

Dat verzoekster van haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer in het verleden financieel afhankelijk was en nog steeds is en met hen in België een gezin (lees: huishouden) vormt en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. Er is eveneens een schending van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat deze artikelen betrekking hebben op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod zoals *in casu* de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij zet evenmin op concrete wijze uiteen op welke manier de bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 13 van het EVRM heeft geschonden. Het eerste middel is op dat vlak onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 29 januari 2020 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd afgegeven waaraan verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven. Op 29 september 2021 wordt verzoekende partij andermaal een bevel om het grondgebied afgegeven, ditmaal zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat verzoekende partij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod dat: *“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 17.10.2019 en op 17.03.2020, werden geweigerd op 29.01.2020 en op 30.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep. Een derde aanvraag, ingediend op 01.09.2020 werd op 08.01.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3*

maanden na de aanvraag bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 03.05.2021 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene kwam in juli 2018 een visum type C vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij verklaarde en toonde aan bij haar visumaanvraag in Marokko werkzaam te zijn in de cosmetica sector en voor kort periode op familiebezoek te gaan in Nederland. Niet de referentiepersoon van haar aanvragen gezinshereniging, maar wél ene M. G. (..) uit Rotterdam was betrokkene's garant/gastheer bij de visumaanvraag. Vervolgens reisde betrokkene met dit visum met een enkel ticket (zonder retour) naar België. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.01.2020 dat haar op 31.01.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen en gezonde persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzus en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Het feit dat betrokkene zwanger zou zijn van een niet nader genoemde persoon kan een inreisverbod niet in de weg staan.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij al verschillende procedures achter de rug heeft die allen negatief werden afgesloten, dat ook blijkt dat zij de gezinsherenigingsprocedure in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet misbruikt, dat zij geen gevolg geeft aan de haar gegeven verwijderingsmaatregel, en dat uit niks blijkt dat zij als volwassen gezonde persoon geen leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar schoonzus en broer. De verwerende partij acht het, gelet op de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, in casu dan ook proportioneel om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan verzoekende partij en dit in het belang van de immigratiecontrole.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering en op "quasi automatische wijze" onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

Verzoekende partij betoogt wel dat het loutere feit dat zij al verschillende pogingen heeft gedaan om een verblijf te bekomen en zij ervoor geopteerd heeft tegen eerdere weigeringsbeslissingen geen beroep aan te tekenen, niet verantwoordt waarom haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, maar zij gaat er met haar betoog aan voorbij dat uit de feitelijke omstandigheden die haar zaak kenmerken blijkt dat, telkenmale zij een negatieve beslissing krijgt, zij ervoor opteert geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel maar onmiddellijk een nieuwe procedure opstart waarbij tevens gebleken is dat, nadat zij een negatieve beslissing had gekregen inzake gezinshereniging met haar schoonzus, zij hiertegen geen beroep heeft ingediend maar onmiddellijk een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag opstartte in functie van haar schoonzus, zich daarbij bedienend van stukken die zij al had voorgelegd bij eerdere aanvragen of zelfs naliet stukken voor te leggen. De verwerende

partij stelt aldus vast dat verzoekende partij deze procedure misbruikt. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk om deze vaststellingen mee te nemen in de beoordeling inzake de duurtijd van het inreisverbod. Immers, uit de handelwijze van verzoekende partij komt wel degelijk naar voren dat zij de procedure van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet misbruikt. Een aanvraag gezinshereniging conform artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat de verzoekende partij - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, hoewel verzoekende partij wist uit eerdere weigeringsbeslissingen dat haar vierde aanvraag tot eenzelfde negatief resultaat zou leiden, daar zij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts niet relevante stukken voorlegde die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen, heeft zij er alsnog voor gekozen om toch een vierde aanvraag in te dienen, waarbij kan besloten worden dat haar enige oogmerk erin bestond opnieuw tijdelijk toegelaten te worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Dit is onmiskenbaar misbruik van procedure. Gelet op deze vaststellingen kan verzoekende partij niet overtuigen met haar betoog dat zij steeds getracht heeft nieuwe documenten bij te brengen die een andere beoordeling zouden toelaten en dat zij daarom geen beroep heeft aangetekend tegen eerdere weigeringsbeslissingen. Er blijkt overduidelijk dat verzoekende partij zich vergenoegde met het voorleggen van reeds eerder voorgelegde documenten of niet-relevante documenten.

Ook ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij zelf de gezinsherenigingsprocedure zou misbruiken door *“de vreemdeling te doen geloven dat zij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te komen zeggen dat de documenten niet meer worden aanvaard, omdat verwerende partij er nu anders over denkt”*. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het bestuur *in casu* eerst documenten zou aanvaard hebben en dan weer niet.

Uit het gedrag van verzoekende partij komt wel degelijk naar voren dat zij zich niet wenst te schikken naar de verblijfsreglementering zodat de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk vaststelt dat, gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, waaronder ook de vaststelling dat zij een volwassen gezonde persoon is die in staat is om in het herkomstland een leven op te bouwen, en in het belang van de immigratiecontrole haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk op welke wijze het bestuur *in casu* het vertrouwensbeginsel zou geschonden hebben.

Verzoekende partij kan voorts ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij hoopt *“de facto alle verblijfsprocedures van verzoekster te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden.”* Immers gaat verzoekende partij voorbij aan de motivering in het bestreden inreisverbod, dat: *“een inreisverbod voor 3 jaar (wordt) opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”*

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat – indien zij een gezinsherenigingsprocedure opstart in Nederland met haar Nederlandse echtgenoot of haar Nederlands kind en dit een positief resultaat kent in de afgifte van een Nederlandse verblijfstitel – het inreisverbod haar verhindert naar Nederland te gaan.

Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat – indien verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen met haar Nederlandse echtgenoot/Nederlands kind in België en voor zover zij aantoonst dat haar Nederlandse echtgenoot in België is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden – het inreisverbod maakt dat de verwerende partij geen inhoudelijke beoordeling van de aanvraag meer zal doorvoeren.

Waar verzoekende partij nogmaals stelt dat zij een aanvraag wenst in te dienen met haar Nederlandse schoonzus, wijst de Raad erop dat reeds werd vastgesteld dat alle aanvragen die de verzoekende partij daartoe heeft ingediend negatief werden afgesloten en dat tevens gebleken is dat verzoekende partij misbruik maakt van de procedure. Haar wens om deze procedure nogmaals te gebruiken, of eerder misbruiken, kan geen afbreuk doen aan de pertinente motieven van het bestreden inreisverbod.

De Raad kan voorts het betoog van verzoekende partij waar zij stelt een beschermenswaardig gezinsleven te hebben met haar schoonzus en broer niet volgen. De Raad verwijst naar zijn arrest nr. 267 337 van 27 januari 2022, waaruit gebleken is dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft met haar in België verblijvende familieleden.

Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar schoonzus. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar schoonzus in België verblijft, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar schoonzus. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken, blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar schoonzus om in haar levensonderhoud te voorzien. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar schoonzus die ertoe zou leiden dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die 30 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd, zij toont immers niet anderszins aan, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Marokko niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar schoonzus en diens gezin, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar schoonzus en diens gezin onderhoudt, betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de vaststelling dat: *“Betrokkene is een volwassen en gezonde persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzus en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Het feit dat betrokkene zwanger zou zijn van een niet nader genoemde persoon kan een inreisverbod niet in de weg staan.”*

Verder, waar de verzoekende partij verwijst naar een Nederlandse echtgenoot, waarvan geenszins blijkt dat deze zich in België bevindt maar eerder woonachtig is in Nederland, toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissing haar verhindert haar gezinsleven met haar Nederlandse echtgenoot in Marokko of in Nederland verder te zetten.

2.9. Verzoekende partij uit voorts, wat betreft het risico op onderduiken, kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel van 29 september 2021, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep bij arrest nr. 267 337 van 27 januari 2022 verworpen werd. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is; Dit betekent concreet dat verzoekster nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden. Bovendien is verzoekster gehuwd met een Nederlandse onderdaan. Dat het huwelijk geregistreerd is in de Nederlandse registers en verzoekster thans hoogzwangers is en waarvan de bevalling voorzien is op 14/01/2022 (stukken 3, 4 en 5).

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU-burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM. Eveneens is er een gezinscel met haar Nederlandse echtgenoot.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer.

Dat verzoekster een duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en zijn verwerende partij gekend.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster, haar Nederlandse schoonzus, Marokkaanse broer en Nederlandse echtgenoot waarvan zij thans hoogzwanger is.

Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.12.1. Waar verzoekende partij wijst op de band met haar schoonzus en diens gezin, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar schoonzus. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar schoonzus in België verblijft, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar schoonzus. Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar schoonzus om in haar levensonderhoud te voorzien. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar schoonzus die ertoe zou leiden dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die 30 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd, zij toont immers niet anderszins aan, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Marokko niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar schoonzus en diens gezin, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar schoonzus en diens gezin onderhoudt, betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Verder, waar de verzoekende partij verwijst naar een Nederlandse echtgenoot, waarvan geenszins blijkt dat deze zich in België bevindt maar eerder woonachtig is in Nederland, toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissing haar verhindert haar gezinsleven met haar Nederlandse echtgenoot in Marokko of in Nederland verder te zetten.

Nu geen beschermenswaardige gezins- of familierelatie blijkt in België, kan verzoekende partij ook niet betogen dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

2.12.2. Voor zover verzoekende partij nog zou betogen een privéleven te hebben in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat zij in België sinds 22 maart 2019 op een adres in België verblijft en dit dan nog op preciaire wijze, maakt niet dat zij daarmee heeft aangetoond dat zij dermate professionele, sociale of culturele banden met de Belgische samenleving is aangegaan waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder blijkt ook niet dat, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, zij dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België banden heeft opgebouwd, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover al aangenomen kan worden dat verzoekende partij hier een privéleven heeft opgebouwd, nu de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland. Immers heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Een illegaal, minstens precair verblijf sinds 20 augustus 2018 in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het treffen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij in het kader van haar gezinsherenigingsaanvraag alle door haar nuttig geachte inlichtingen heeft kunnen overmaken aan de verwerende partij. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij verwijst naar de elementen die zij in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangevoerd, maar zoals hoger gebleken is, heeft zij een

schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat zij elementen had kunnen aanbrengen die een invloed hadden kunnen hebben op de besluitvorming van de verwerende partij.

2.15. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER